Виключення студентів і професорів з університетів Йонсе та Іхва

Зіткнувшись з такою кризою, університети Йонсе та Іхва ухвалили безпрецедентне рішення за всю свою історію. Іхва відрахував п'ятьох професорів, включно з професоркою Кім Йон Ун, а також чотирнадцятьох студентів. Серед відрахованих п’ятеро було на останньому курсі. Йонсе також звільнив одного професора і відрахував двох студентів.

Капелан університету Іхва радив учням: «Щоб не завдати шкоди нашому вишу, ви можете відвідувати цю церкву після закінчення університету». Але це не подіяло на студентів, навпаки — мало протилежний ефект. Відраховані студенти рішуче протестували. «У нашому університеті купа атеїстів», — казали вони. «У нас навчаються навіть діти традиційних шаманів. Хіба є виправдання університету, коли виганяє нас і лукавить, практикуючи подвійні стандарти?»
Проте університетське керівництво було непохитним. Воно просто повторило свою позицію: «Ми приватний християнський навчальний заклад. Ми маємо право відраховувати будь-якого студента на наш розсуд». Коли цей інцидент набув розголосу, одна газета вийшла зі статтею під заголовком «Несправедливе відрахування у країні, де є свобода віросповідання». Ця ситуація незабаром стала темою для дискусій серед громадськості.

Університет Іхва підтримував християнський фонд з Канади. Керівництво турбувалося, що фінансування може бути припинено, якщо стане відомо, що велика кількість студентів відвідувала церкву, оголошену єретичною. У ті дні в Іхва, проводячи богослужіння тричі на

тиждень, рахували кількість присутніх і надсилали звіти до штаб-квартири місії.

Після відрахування студентів і звільнення професорів громадська думка почала змінюватися на нашу користь. Іхва, намагаючись протистояти цій тенденції, розпочав кампанію неправдивих чуток, надто огидних, щоб їх повторювати. На жаль, як це часто буває, чим мерзенніші плітки, тим легше людям у них повірити і повторювати, буцімто це правда. Ті неправдиві чутки почали живити самих себе і незабаром зажили власним життям. Вони завдавали нам шкоди понад рік.

Мені не хотілося, щоб цей інцидент набував розголосу. Я не прагнув створювати проблеми. Натомість намагався переконати студентів і викладачів вести тихе життя віри; також пояснив, що не було потреби виселятися з гуртожитків і створювати такі неприємності. Але вони були непохитні. «Чому ви кажете нам не приходити сюди? — запитували вони. — Ми також хочемо отримати благодать, як і всі інші». Зрештою, вони були змушені залишити свої університети, але мені це не принесло радості.

Після того як студентів вигнали з вишів, вони гуртом пішли до молитовної зали на горі Самгак на околиці Сеула. Вони шукали розради для своїх зранених сердець. Їх вигнали з університетів, їхні рідні злилися на них, а друзі більше не хотіли зустрічатися. Їм не було куди податися.

Проливаючи гіркі сльози, вони завзято молилися і постилися. Незабаром у деяких відкрився дар говорити різними мовами. Так і буває, що Бог з’являється тоді, коли ми перебуваємо на межі відчаю та зневіри. Учні, яких вигнали з університетів, від яких відвернулися власні ж родини та суспільство, знайшли Бога в молитовній залі на горі Самгак.

Пішовши на гору Самгак, я приніс їжу і намагався розрадити студентів, виснажених постом і молитвою. «Це несправедливо і сумно, що вас відрахували, однак не треба через це поститися, — пояснював я. Якщо

ваша совість чиста, то, навіть якщо вас безчесно ганьблять, ви не стаєте через це грішниками. Не падайте духом, просто наш час ще не настав».

П'ятеро з тих студентів, які були на випускному курсі, пізніше перевелися в Жіночий університет Сукмьон. Але шкоди вже було завдано. Цей інцидент зіграв вирішальну роль і став переломним моментом, через що я здобув глибоко негативну репутацію. Газети почали робити висновки, ніби всі злодіяння, скоєні різними релігійними громадами, були вчинені нами. Ті, хто спершу думав: «Хіба можуть бути ці чутки правдою?», почали говорити, що саме так і є.

Мені було дуже боляче через таке несправедливе ставлення. Це було так несправедливо, що викликало у мене злість. Мені просто хотілося кричати, спростовуючи це все, але я не сказав ані слова і не сварився ні з ким через це. У нас було надто багато куди важливіших справ, тому я не хотів гаяти час на сварки. Я вважав, що непорозуміння та ненависть згодом розвіються і немає сенсу витрачати сили та перейматися цим. Я вдавав, що не чув християнських служителів, які молилися за мою смерть, або тих, хто казав, що Мун Сон Мьона має вразити блискавка.

Проте з кожним днем чутки не затихали, а, навпаки, ставали дедалі обурливішими. Було таке відчуття, ніби весь світ об’єднався, щоб тикати пальцем і звинувачувати мене. Навіть у спеку, працюючи на заводі з виробництва добрив Хиннам, я не дозволяв іншим бачити бодай гомілки. Та поповзли чутки, буцімто я танцював голим у нашій церкві. Незабаром люди, які приходили до Церкви вперше, дивилися на мене очима, які, здавалося, запитували: «Ти той, хто танцює голим?».

Я краще за всіх розумів, що потрібен час, аби таке непорозуміння минуло, тому ніколи не сперечався і не доводив: «Я не такий». Хіба можна напевно щось сказати про людину, котрої не знаєш? Однак було багато людей, які, не вагаючись, проклинали мене, навіть не бачивши мене в очі. Я розумів, що марно сперечатися з такими людьми, тому просто мовчки терпів.

Інцидент Йонсе-Іхва поставив нашу церкву на межу виживання. Образ «псевдорелігії» або «культу» став невід’ємно ототожнюватися з моїм ім’ям, а всі традиційні церкви об’єдналися у заклику до уряду притягнути мене до відповідальності.

4 липня 1955 року поліція увірвалася до церкви та забрала під варту мене та чотирьох членів — Кім Вон Піля, Ю Хьо Йона, Ю Хьо Міна та Ю Хьо Вона. Служителі та старійшини традиційних церков разом зі світською владою писали листи із закликами закрити нашу церкву. Ці чотири члени, які були зі мною від початку, вимушено залишалися у в’язниці зі мною. Однак на цьому справа не закінчилася. Поліція перевірила моє минуле й висунула звинувачення в ухиленні від призову на військову службу. Незважаючи на те, що після втечі з північнокорейського табору смерті на південь мій вік уже перевищував вік обов’язкової військової служби, вони все одно звинуватили мене в ухиленні від призову.

Revision #2
Created 2024-02-25 08:43:56 UTC by andres
Updated 2024-02-25 08:45:15 UTC by andres